

UČENCI SLOVENSkih ŠOL ZAKLJUČILI ŠOLSko LETO 2109

BARAGOVA ŠOLA | Slovenska vas

Zaključek šole in obletnica Baragove šole

V nedeljo 8. decembra smo se zbrali pred mašo v Domu in za procesijo, kot imamo navado, šli do cerkve Marije Kraljice. Najmlajši so bili v narodnih nošah, najboljši učenci so pa nosili zastave.

Pri vstopu v cerkev sta dva učenca položila Mariji šopek nageljnov in rožmarina v zahvalo in v čast za prehojeno pot pod Njnim varstvom.

Sveto mašo je daroval g. Toni Burja CM in nam razlagal o Brezmadežnem spočetju in o pripravi na Božič.

Vrnili smo se v Hladnikov dom, kjer je bila akademija, počastitev bivših voditeljev šole in med drugimi poslovicev osmošolca.

Najprej smo sprejeli zastavi in zapeli obe himni, nato pa je voditeljica šole povabila goste, naj spregovorijo nekaj besed. Prvi na vrsti je bil predsednik doma. Gospod Vinko Glinšek se je spomnil otroških let in se zahvalil vsem učiteljem, ki so leto za leto predano podajali slovensko besedo in pomagali v slovenski šoli, ki je steber naših organizacij.

V imenu Zedinjene Slovenije nam je čestital predsednik g. Jure Komar in nas spodbudil, naj naprej delamo v prid našim otrokom, da bi tako ostali zvesti slovenskimi koreninami; Baragovi šoli je tudi poklonil poseben spomin ob 70. letnici. V imenu Veleposlaništva nas je obiskala svetovalka ga. Petra Česen Čatar in v kratkem opisu dela škofo Barage poudarila vrednote, ki jih je sam škof opravljal v tujini, ko je učil Indijance v severni Ameriki. Voditeljica šole je sprejela v imenu Baragove šole posebno priznanje Slovenske države za storjeno delo v teh 70 letih obstoja.

Bivša referentka Slovenskih šol v Argentini ga. Alenka Prijatelj je tudi želela pridružiti svoje besede ter želje in moč za vnaprej. Spominjala se je prvih let učenja v Slovenski vasi in kako je bilo za ustanovitelja, pokojnega Martina Mizerita, težko priti do nas, pa je delo vseeno opravljal z veseljem in ponosom do slovenstva, da bi nadaljeval tisto delo, ki je bilo že v taboriščih začeto.

Takrat je že polovica dvorane bila ganjena. Prikazala se je na ekranu Mizeritova slika. Voditeljica šole je izročila šopek rož

njegovi hčerki, v spomin in zahvalo očetu za vse storjeno delo. Gospodična Metka Mizerit je opisala svojega očeta in se spominjala njegovega dela z ljubeznijo do otrok in slovenske besede. Res je, da si sedanjí človek ne predstavlja, kako je bilo v tistih časih, ko ni bilo avtocest, asfalta, pripomočkov - te je on kar sam pisal -, mladim rodovom posredovati slovensko besedo. Ampak v tem ni drugega kakor ljubezen učitelja! Po končani prireditvi nam je pa pokazala še poseben spomin: očetov ročno pisani učbenik, ki ga je sam sestavil za lanuško slovensko šolo. Ogleдали smo si ga po prireditvi in ostali kot začarani! Hvala gdč. Metka, ki ste z nami delili ta družinski spomin!

Bivša voditeljica Baragove šole, gospa Zdenka Jan, ki živi v Bariloachah že več kot trideset let, se ni mogla pridružiti našemu slavlju. Poslala nam je pa pismo in čestitke. Čudovite besede, ki jih je cela dvorana uživala in se tudi nasmejela, ko se je oproščala zaradi svoje sitnosti. Osebnost mislim, da brez tiste »sitnosti« ne bi vztrajali.

Na vrsti je bil gospod Franci Sušnik, ki je prav tako prejel šopek v zahvalo za leta vodstva šole in za ves trud, ki ga je vložil v Baragovo šolo.

Zahvalo je prejela tudi ga. Mirjam Goljevšček, ki je kakor vsak učitelj naših šol posvetila mnogo ur truda, veselja in požrtvovalnega dela. Povedala nam je neko zgodbo, ki se je spominja iz svojih otroških let, bolj natančno iz osmega razreda. Gospa Zdenka jim je opisala življenjske knjige. Ona je to pripoved primerjala s

skupnostjo in s tem, kako delamo v skupnosti in živimo v njej.

Ganljive besede je prelomil posnetek na ekranu, ki nam je poslala ga. Olga Fink iz Slovenije. Tudi ona se je veselila z nami, virtualno nazdravila še na mnoga leta in nas nagovorila, da se splošča naprej. Da slovenska šola vedno in vsakemu pusti nekaj v srcu!

Jaz, sedanja voditeljica šole sem nato v nekaj besedah omenila osebna doživljanja v slovenski šoli, kako sem z veseljem hodila in kako sem hvaležna vsem učiteljem, ki so mi skozi deset let z ljubeznijo v srce polagali slovensko besedo. Ta beseda, ki je bila dobro seme za naprej in, da čeprav včasih pri tolikem delu skoraj obupam... si ne morem predstavljati svojega življenja brez slovenske šole. Zahvalila sem se mojemu očetu, ki je vedno podpiral slovensko besedo doma in tudi vsem tistim staršeh, ki danes sprejemajo slovensko kulturo v svoje življenje in spremljajo svoje otroke v ta dvojezični svet.

Prišel je pa nepričakovani trenutek, ko je ga. Monika Urbanija Koprivnikar stopila pred mikrofona in se v imenu vseh zahvalila »meni«, besede ohranjam v srcu in resnično mislim, da če človek ne bi imel prave ljubezni do učiteljstva, tega dela ne bi mogel opravljati.

Ko je trenutek ganljivih spominov prišel h koncu je bil na oder poklican osmošolec Maximiliano Barle Goljevšček, ki nam je podal Gregorčičevo »Daritev«. Poslovice besede so bile polne spominov njegove poti skozi osnovno šolo. Pa seveda polne dobrih želja za naprej!

Takoj se je on sam vrnil na oder in pričel je prizor, v katerem so ga otroci presenetili s torto, ker je končal osmi razred. A v resnici je bila torta namenjena praznovanju 70-letnice šole.

Otroci so obujali spomine na skupno praznovanje, ki je potekalo oktobra in na ekranu so se prikazale slike spominov. Za konec so prav tako kot tisti dan, sestavili sestavljanko v obliki srca. Dajali so pogum tudi drugim otrokom, da brez listja drevo kulture in znanja ne bi rastlo naprej.

Takoj zatem so na oder stopili otroci prvega do četrtega razreda in nas razveselili s slovensko folkloro. Plesali so in se lepo zavrteli!

Torta je čakala na odru. Po petju »Šola naša je zaklad« je voditeljica šole prižgala svečke, vsi skupaj smo zapeli »Kol'kor kapljic, tol'ko let« in ugasnili svečke. Nato smo še skupaj slikali na odru.

Veselo smo praznovali in Baragovi šoli kličemo: Na mnoga leta!

LV5

ŠOLA SV. CIRILA IN METODA Mendoza

Obisk iz Slovenije

V soboto, 26. oktobra ob 9. uri je šola Sv. Cirila in Metoda obiskala Dr. Barbara Ivančič Kutin, etnologinja in raziskovalka ustnih tradicij. Otrokom je pripovedovala povestico o Palčku s slikami. Otroci so navdušeno poslušali pravljico in bili veseli obiska.

Ob 20. uri jo je Mendoški pevski zbor sprejel s koncertom petih pesmi, med njimi so eno zapeli v španskem jeziku.

Potem nam je prikazala filme z zanimivimi dogodki in udeležence povabila, da sami povedo svoje izkušnje.

Njen obisk je bil zelo zanimiva izkušnja za mendoške Slovence.

Dan očkov in mamic ob 70. obletnici Društva

V nedeljo, 27. oktobra, po sv. maši, so otroci sobotne šole pripravili voščilo za dan mamic in očkov.

Najprej so uprizorili pripravnost sestanek za ta dogodek. Po več predlogih so se zmenili, da bi najmlajši podarili rožice za svoje starše ter zapeli kakšno pesmico, kot na primer Jaz pa grem na zeleno trav'co in Jaz sem mala roža.

Za drugi prizor so se domenili, da bi uprizorili kakšno povestico. Končno so izbrali Trnuljčico, jo zapeli in zaplesali.

Za naslednji prizor je neka učenka predlagala, da bi uprizorili Slomškovo črtico Glas v gozdu, da bi jo najmlajši igrali na odru. Fantek priteče domov in pove staršem, da je slišal v gozdu glas nekega hudobnega otroka, ki ga je zmerjal. Nato so ga starši poučili, da je slišal samega sebe in da, če bi zaklical prijazno besedo, bi se iz gozda vrnila prav ta.

Še druga učenka je predlagala, da bi prebrali lepo poezijo za starše, ki ne razumejo slovensko. Za konec bi zapeli lepo pesmico Babica hvala ti in podarili staršem šopek molitvic.

To je bila res krasna uprizoritev naših otrok, saj so vse lepo in glasno zaigrali. Ob tej 70. obletnici društva so nam s pomočjo neutrudnih učiteljev podarili lepo otroško predstavo. Tukaj se moramo spomniti naše dolgoletne učiteljice Lenke Božnar, ki je delovala v šoli skoraj od začetka in še vedno pomaga, kadar jo prosimo za pomoč.

Da bo ta šola še naprej ponujala otrokom slovenske vrednote si moramo prizadevati, da bodo starši pošiljali svoje otroke in pomagali učiteljem z vso vnemo.

mb

• • • UČENCI SLOVENSkih ŠOL ZAKLJUČILI ŠOLSko LETO 2019 • • •

JEGLIČEVA ŠOLA ABC | Slovenska hiša

Po dolgih počitnicah smo se meseca marca učitelji in učenci zbrali in začeli novo šolsko leto v Jegličevi šoli. Vpisalo se je 25 otrok. Otroški vrtec je bil najbolj številni ter živahni razred.

Vsi skupaj smo preživeli veliko lepih sobot:

Meseca aprila smo praznovali Veliko noč. Najprej smo po razredih barvali in okrasili pirhe nato so se najmlajši zabavali z iskanjem čokoladnih pirhov. Starejši razredi so se pa igrali običajne velikonočne igrice, kot so sekanje in valinčanje pirhov.

Prišel je mesec junij in čakalo nas je kar veliko dela. Praznovali smo dan državnosti. Pogovarjali smo se o Sloveniji in o slovenskih navadah. Kot vsako leto smo se pa tudi letos spomnili naših domobrancev. Zbrali smo se pred spomenikom in počastili naše junake. Polaganje svečk ter molitev obuja v naših srcih zahvalo ter živ spomin

Junija pa tudi praznujemo očetovski dan. Otroci so preko pesmic in lepih misli počastili njihove očke in jim izročili lepe želje ter darilca, ki so jih navdušeno pripravili v šoli

Po zimskih počitnicah otroci komaj čakajo na otroški dan! Očka, Dani Lovšin, jim je pripravil zelo zanimive in lepe igre. Starši so se navdušeno pridružili otrokom in se skupaj igrali. Kot družina se učimo ter tudi veselimo. Po igranju je pa sledila tombola. Otroci so nestrpno črtali tablice in čakali tombolo. Lepo je bilo videti njihove nasmejane obraze, ko so odhajali domov.

Septembra smo se pridružili proslavi škofa Antona Martina Slomška in prosili za vse učitelje slovenskih šol.

Oktober nas je čakalo še veliko dela. Prvo soboto smo imeli malo drugačen dan: Baragova šola je otroke vseh slovenskih šol povabila na praznovanje svoje 70. obletnice v Slovenski vasi. Otroci so se z veseljem igrali in tudi pridobili veliko novega znanja. Ta mesec je bil tudi materinski dan. Otroci so se pridno naučili pesmice in pogumno izpovedali mamicam vso hvaležnost, ki jo čutijo do njih. Kreativnost pri spominčkah je pravi znak zanimanja ter navdušenja pri delu. Zadnje soboto smo se pa pridružili šolskemu izletu v Glew. Lep sončni dan smo preživeli skupaj, med prijatelji. Otroci se veselijo že takoj, ko se posedejo na avtobus in se skupaj z Baragovo šolo popeljejo na kraj izleta, kjer se potem čez dan igrajo med dvema ognjema, jedo patys in sladole. Polni mivke ampak srečni se tudi najmlajši, nekateri že v lepih sanjah, vrnejo domov.

November je pa kar naporen mesec saj so končni izpiti, vaje z gospo Diano in ogromno priprave za zaključek leta. Lepo je bilo, ko so otroci, kot pripravo na Božič, zbrali in darovali igrače za revne družine v Longchampsu.

In ko se leto zavrta nas prvo soboto v decembru sreča zaključek šolskega leta. Povabili smo družine v našo dvorano, spremenjeno v pravljčni svet in nato zapeli slovensko himno. Sledila je igra «Povesti za lahko noč... nekoliko drugače» por vodstvom mamice Diane Truden. A med prizorom nihče izmed gledalcev ni zaspal! Pesmi, veselje, lepe obleke so vsakemu odprli srce v otroška leta, ko so poslušali stare pravljice, tokrat malo drugače spletene:

“Tinček in Mojca radovedno čakata, katero povestico za lahko noč jim bo mamica prebrala. Mojca predlaga naj povesti zmešajo in tako nastanejo nove zgodbe.

Mamica začne brati povestico o Sneguljčici, nato se pa Sneguljčica v gozdu sreča

s Pepelko in Rdečo kapico. Skupaj pridejo do neke kočice in se malo odpočijejo. Ko se medvedji vrnejo domov se razočarano sprašujejo, kdo je jedel od njihovih skodelic. Medvedka nato najde Sneguljčico, Pepelko in Rdečo kapico na posteljah.

Pepelka in Rdeča Kapica oddideta nazaj domov. Sneguljčica pa ostane v hišici treh medvedkov in jim pravi, da jim bo kuhala in se igrala in z njimi.

Tinček se izmuzne v pravljico in se spremeni v Peter Pan-a. Mojca ga gre iskat in se spremeni v Kapitana Kljuko.

V pripovedi se pojavi tudi Kraljica, ki je izvedela, da Sneguljčica še živi, ter gre za njo. Ko pa pride do kočice vidi, da ima Sneguljčica nove prijateljice – Pepelko in Rdečo kapico – pa tudi živalice v gozdu jo varujejo pred hudobno kraljico. Vtem trenutku Mojca ujame Tinčka in hitro gresta ven iz pravljice. Medtem je pa mamica zaspa.

Tinček in Mojca poljubita mamico, in kot Trnuljčica se mamica prebudi.

Končno se je Rdeča kapica se je rešila volka, Sneguljčica Kraljice in vse tri s Pepelko, ki je kar odslovila mladega princa, so postale dobre prijateljice do konca dni.”

Naj bi bilo to prijateljstvo zgled, da ostanejo povezani med nami in drug drugemu pomagamo, saj si tako pišemo našo zgodbo življenja v prijateljstvu, veselju ter pomoči.

Starši so poskrbeli za sceno. Otroci so se pa lepo naučili vloge in pogumno nastopili ter peli ob zvoku kitare, ki jo je igral Dani Lovšin, in pokazali publiko svoje talente.

Po igri smo se zahvalili staršem za vso pomoč med letom posebno pa Franciju Mugerli, Daniju in Diani Truden, ki je prizor sestavila in postavila na oder.

Sledila je poslovičev 7. razreda. Učenke, ki odhajajo so: Viktorija Pennisi Etcheverry, Viktorija Mugerli in Valentina Selan. Učiteljica Ana Urbančič Loboda se je poslovila od njih ter jim želela vse najboljše. Lepi trenutki ostanejo za vedno v spominu, one so se pa v teku teh let zelo povežale v prijateljstvu in veselju.

Nato smo poklicali vse otroke po razredih in jim izročili zvezke in spričevala.

Tako smo z veseljem, hvala Bogu in Mariji, in zadovoljstvom zaključili šolsko leto 2019. Želimo vam vse lepe počitnice, Blagoslovljen Božič, prihodnje leto se spet vidimo!

V tekočem letu je obiskovalo Jegličevo šolo petindvajset otrok. Poučevali so jih: Karla Stocca, Andrej Kavčič (otroški vrtec), Paula Grbec (1. in 2. razred), Natalija Mele Muha (4. razred), Nevenka Belič (5. razred) in Ana Urbančič Loboda (7. razred). Za petje je med letom poskrbela gospodična Sonja Gerkman, za odbor staršev pa Franci Mugerli.

Naj vse delo, daritve in ljubezen Bog obnovi v milih jaslicah in vsakega člana naše velike šolske družine obdari z mirom, upanjem in ljubeznijo!

Nati Mele Muha

ROŽMANOVA ŠOLA | San Martín

Vse je bilo 7. decembra lepo pripravljeno v kapeli zavoda Presvetega Srca Jezusovega.

Prižgali smo drugo adventno svečo. Prireditev ob zaključku šolskega leta smo začeli z zahvalno šolsko sveto mašo. Spomnili smo se škofa Rožmana ob 60. letnici smrti in naše pokojne učiteljice gospe Lučke Petkovšek Tekavec.

Sveto mašo je daroval mgr. dr. Jure Rode ob somaševanju g. Roberta Bresta in ministriranju staršev. Otroci so zbrano peli, starši so spremljali s kitarami in flavto.

Po končani sveti maši smo se preselili v dvorano Doma.

Voditeljica Nina Pristovnik Díaz je pozdravila navzoče. Sprejeli smo slovensko in argentinsko zastavo ter zapeli himni. Osmošolka Ema Tašner je predala slovensko zastavo bodoči osmošolki Maji Filipič, ki jo je z argentinsko zastavo spremljal učenec Santino Sanmartino.

Letos so štiri učenci prejeli posebno priznanje, ker skozi celo leto niso nikoli manjkali v šoli: Maja Filipič, Santino Sanmartino, Valentina Figueroa in Mateo Sanmartino.

Ga. Nina se je zahvalila odboru staršev, posebno še ge. Ceciliji Močnik Tašner, ki je veliko let delovala v odboru in se je letos poslovila, g. Juretu Rodetu kot duhovnemu vodji, učiteljicam šole: ge. Magdi Zupanc Petkovšek, gdč. Lucijani Jarc Oberžan, gdč. Ceciliji Jarc Oberžan, gdč. Sonji Dimnik; veroučiteljicam: gdč. Sofi Hernandez Smersu, ge. Juli Kastelic Stumberger, ge. Olgi Dolenc Kociman in učiteljici petja gdč. Saši Podržaj, staršem in otrokom. Hvaležni smo naši voditeljici in učiteljici ge. Nini Pristovnik Díaz za trud in delo. Končala je z besedami, ki jih je spregovoril škof Rožman v enem od njegovih obiskov v Argentini: “To vas prosim in želim; povežite se med seboj! Držite enotnost in edinost, v kateri smo močni in lahko kaj dosežemo. Če smo med seboj edini in če gremo za istim ciljem, če ni nobenega razdora med nami, potem bomo kljub temu, da nas je tukaj malo, dosegli, da se bo naš glas daleč slišal”.

Potem so korajžno nastopali učenci, ki so pokazali, kaj vse so se letos naučili. Najprej so nam številke pokazale, kako so zabavne in za računanje pripravne. Učenci otroškega vrtca

so uprizorili dni v tednu, otroci prvega do petega razreda so pa zapeli Mesece. Vsi skupaj so pa zaključili s pesmijo: Počitnice so tu.

Za zvok in luči sta poskrbela Marko Medvešek in Luka Škulj.

Gledali smo kratak film spominov naše šole. Na posnetku smo videli pokojna župnika g. Igorja Groharja in g. Lučko. Hvala, hvala jima za vse! Bog naj jima bogato poplača!

Starši in osmošolka Ema Tašner so bili povabljeni na oder. Imeli so pogovor. Ema se je spraševala, kako bi bilo ob sobotah brez šole in je razkrila pomembnost šole in slovenskega jezika. Ga. Nina ji je zaželela, da bi ji slovenska šola pomagala gledati bodočnost z zaupanjem, ga. Magda ji je pa podala nekaj misli o željo, naj Marija in Jezus vodita njeno pot. Predsednik Doma, g. Marko Škulj jo je tudi povabil, da še naprej z družino sodelujejo v Domu. Predsednica odbora staršev, ga. Sonja Boltežar Petkovšek se je pa ob koncu še zahvalila učiteljicam in staršem, ki so med letom pridno delovali.

Zaključili smo šolsko leto. Dnevi in meseci so hitro tekli. Za spomin je vsaka družina prejela tiskan koledar za leto 2020, s slikami prireditev in praznovanj Rožmanove šole.

Res je, počitnice so že tu! A še prej je otroke obiskal sveti Miklavž s svojimi angeli. Ob tej priliki so naši otroci prinesli darila za otroke argentinske vasi Akamasoa v Limi, v provinci Buenos Aires.

Seveda je sveti Miklavž obdaroval tudi naše pridne otroke in jim podelil vsem nebeški blagoslov.

Olga Dolenc Kociman

»SLOVENŠČINA ZA VSE« na Pristavi

Zaključna prireditev tečaja »Slovenščina za vse« V soboto 23. novembra so nas učenci tečaja za slovenščino presenetili z lepo in veselo igro »Želod in buča«.

Tečaj obiskuje vsako soboto redno 30 učencev. Razdeljeni so v štiri skupine: Prva raven (začetniki), srednja raven in višja raven ter oddelek za pogovor. Tečaj vodi ga. Monika Kenda, sodelujejo pa ga. Andreja Mele, Anka Gaser in Cirila Žužek.

Z izredno lepo pripravljeno sceno, delo učencev samih, so pričeli igro. Osem črno oblečenih mravljic, s tipalkami na glavi, je odigralo pretežni del igre. Kmet, sejalec, ki so mu mravlje uničile prvo setev, je lepo predstavil svojo žalostno usodo. Pri ponovni setvi ni utrpel škode. Opazoval je hrast in bučevino in se čudil, zakaj ima hrast tako majhen želod, bučevina pa obrodi tako velik sad, bučo. Prišel je do zaključka, da se je Bog zmotil, ko je razdeljeval sadove. Kmet, utrujen od dela in razmišljanja, se je vlegel v senco košatega hrasta in malo zadremal. Močan veter je stresel veje hrasta in želod je padel kmetu na nos. Stokal je in božal svoj oboleni nos in takrat je spoznal, da je Bog v svoji modrosti vse prav storil. Kaj bi se zgodilo s kmetovimi nosom, če bi mu buča padla na nos? Popolnoma bi mu ga potlačila. Med igro so nekateri učenci s prisposodobami nakazali

jutro, dan in večer. Ves program so spremljale zelo živahne pesmi. Za dobro ozvočenje pa je poskrbel Audio Pristava. Ob koncu so igralci podarili otrokom, ki so z velikim užitkom sledili igri, majhno darilce, da so se malo posladkali.

Po igri je prišel drugi del srečanja. Pripravljeno je bilo kosilo za vse učence in njihove sorodnike ter prijatelje. Na kosilu je bilo kar 60 oseb.

Gospod Marko Pugelj, odlični kuhar, nam je na ražnju spekel okusno pečenko. Marjive učenke, res prave mravljice, so nas postregle s pečenko, solato, sladoledom in pijačo. Razpoloženje je bilo zelo prijetno.

Razšli smo se veseli, želeč drug drugemu lepe počitnice in seveda tudi ponovno snidenje v šolskih prostorih v prihodnjem letu.

C.Ž.

UČENCI SLOVENSkih ŠOL ZAKLJUČILI ŠOLSKO LETO 2019

BALANTIČEVA ŠOLA | *San Justo*

Bogato šolsko leto Balantičeve šole smo sklenili v soboto, 30. novembra. Najprej je voditeljica šole, ga. Irena Urbančič Pogljajen, nagovorila navzoče z besedami zahvale učiteljicam, odboru staršev, vsem staršem in tudi starim staršem, ki spremljajo in podpirajo delovanje šole ter so trdo in veselo delali, da bi šolsko leto bilo izredno uspešno. Podrobno je tudi opisala vse dejavnosti, ki smo jih skozi leto 2019 izpeljali, od rednih dejavnosti do izrednih doživetij, ko smo obiskali starejše v Rožmanovem domu ali nepozaben obisk tematskega parka Svete dežele - Tierra Santa.

V letu 2019 smo v Balantičevi šoli imeli 40 rednih učencev in 5 dopisnih: 1 iz Buenos Airesa, 3 iz El Calafateja in 2 iz Brazilije.

Posebno je še ga. Irena poudarila odmev naše ustanove na nastajajoče nove izzive, ko je dejala: »V zavesti, da 50 % sedanjih učencev izhaja iz mešanih zakonov, smo omogočili možnost očkom in mamicam, da se navdušijo, pridobijo in poglobijo v znanju slovenskega jezika in kulture. Odkrivamo nove potrebe in spoznavamo znamenja časov! Posredovali smo to možnost, tudi potomcem slovenskega rodu in tistim, ki so v bližnji povezanosti z našimi rojaki. Prijavljene smo razdelili v štiri skupine: vrtec, najstniki, mladi in odrasli. Tako smo 27. aprila pričeli z rednim tečajem ABC- Balantičeva šola! Med nove izzive sodi tudi vabilo novim navdušenkam slovenščine, tako uvajamo tudi mlade sile, ki naj bi vstopile v naš učiteljski krog. Tri mlada dekleta se usposablja za delo med našimi otroki.«

Takoj nas je Lejla Erjavec, ki je prireditev povezovala, povabila na ogled odrskega prizora »Skrivnost v knjižnici« v izvedbi učencev vrtca, 1., 2., 3. in 4. razreda v besedi, v pesmi in plesu. V naši šoli se otroci izredno veselijo pravljčnih uric, ki jih mojstrsko pripravljajo ga. Alenka Belič Fantini. Tako je nastala

la scena v knjižnici. Kaj se pravzaprav dogaja, ko otroci vstopijo v pravljčni svet herojev in princezk ter knjige zaživijo? Ko knjige samevajo na polkah, se veselijo obiska otrok in med seboj tekmujejo, kateri izvod bo najprej zapustil stojalo in našel zavetje v ročicah vnetih bralcev. Enkratno so nastopili z učiteljicami Marto Petelin in Pavlo Urbančič za vrtec, Marijo Zupanc Urbančič, Lučko Marinčič Zafra in Bernardo Krajnik za 1., 2., 3. in 4. razred.

Učenci 5. in 6. razreda z razredno učiteljico Danico Malovrh in praktikantko Lejlo Erjavec so med letom vadili v branju smešno lutkovno predstavo Kmetič in volk in jo tudi uprizorili. Na podlagi tega teksta so napisali pravljico. Predstavili so nam jo z zanimivo tehniko snemanja stop motion, v dekliski in fantovski izvedbi.

Prvič na odru so nastopili tudi učenci vseh štirih skupin tečaja ABC Balantičeva šola. Zapeli so Venček narodnih ob spremstvu kitare ge. Kristine Skvarča Šenk, poleg tega so še zaplesali in zapeli Limonado in Siva pot. Predstavo so pripravile učiteljice Tečaja, Alenka Zupanc Urbančič, Erika Pogljajen Delacasa in Marta Urbančič Oblak.

Po desetih letih so se od nas poslovili štiri učenci: Magdalena Grilj, Nace Amalfi Tekavec, Andrej Malovrh in Andrej Modic. In dočakali smo pričakovani prizor slovo osmošolcev Polet v vesolje. To je namišljena igra,

v kateri raketa kroži v vesolju, in ko pristane na določenem planetu, morajo igralci rešiti naloge, da lahko potujejo naprej do naslednjega daljnega planeta. Cilj igre je zbrati čim več točk, ki naj bi jih dobili pri vsakem planetu. Glas, ki jim je razložil navodila je še dodal: »Če preživite vse te izkušnje, boste dosegli možnost poleteti v naslednjo galaksijo znano kot „Androzmeda SSTRMB“ in končno v prihodnosti doseči častno imenovanje RAST 53.«

Obiskali so torej planete-razrede, vsakega s svojim vodstvom. Tako so jadrali od planeta do planeta oz. razreda do razreda in nam osvežili spomin na razredne učiteljice, ki so jih vsako leto poučevale.

Planet Vrtec - Troglava vladarica: MIAU (Marta In Ani, Uršula) - Geslo: Pusti mami in pridi z nami!

Planet 1. razred - Vladarica: Marija...mi pomagaj? - Geslo: S črkami do neskončnosti in naprej!

Planet 2. razred - Vladarica: Nadja Lepotica - Geslo: Kdor ne bere ni Slovenec

3.razred - Verski planet 1. sv. Obhajilo - Vladarica: Alenka Alenčica - Geslo: Bodi to, kar si, kar srce ti govori!

Planet 4. razred - Vladarica: Bernardica - Geslo: Mirno in korajžno naprej!

Planet: 5. in 6. razred - Vladarica: Velika Danica - Geslo: Je treba delat, delat, delat, delat, dokler se le da!

Planet: 7. in 8. razred - Vladarici: Sil & Vana - Geslo: O šola srečna, draga vas domača!

Posebni bonus so prejeli ob reševanju kvizov, najdenih na pevskem in knjižnim kometu. Spretno so med predstavo vključili voščilo za god učiteljicam, ki godujejo med počitnicami. Čestitali so Silviji Tekavec Nicastro, Mariji Zupanc Urbančič, Lučki Bergant Uštar, Lučki Marinčič Zafra in Pavli Urbančič.

Ko so srečno in varno prispeli do cilja, se je v imenu šole od osmošolcev poslovila razredna učiteljica Ivana Tekavec: »Štirje se danes poslavljate: Magi, Nace, Andrej in Andrej; dve dopisni učenki, Milena in Viki, se vam

bosta pa v kratkem pridružili.

Zapuščate osnovno šolo Franceta Balantiča po desetih letih, v katerih ste soboto za soboto prihajali z najprej otroškim nasmehom in sčasoma se vam je otroški pogled preoblikoval v mladega človeka, ki išče svojo identiteto. Gradite svojo osebnost z vsemi vrednotami, ki so jih starši in učitelji na vaši poti zasejali.

Današnji svet vas močno potrebuje, take kot ste: dobrega srca, poznavalci Jezusovega nauka, pričevalci dobrote.

Hvaležni bodite za vsako drobtinico prejetih dobrin v družini, za vsak kamenček, ki pripomore h graditvi trdne osebnosti. In končno a ne zadnje, bodite hvaležni Bogu, da vas je izbral za ta trenutek, v tem prostoru, v tej šoli, za ta čas zgodovine, da boste pričevalci upanja...Vsak nosi v sebi toliko lepega in dobrega, zato vas povabim, pravzaprav, vas prosim, ostanite med seboj povezani, bodite si dobri prijatelji in obdržite in gojite vrednote krščanske ljubezni in slovenskih korenin. Radi zahajajte v Naš dom, dom nas vseh, kamor ni vam treba prositi za dovoljenje: vrata so vam na stečaj odprta.

Želimo vam veliko sreče, veliko lepega. Kardarkoli boste kaj potrebovali, vedite, da tukaj smo vam na razpolago.«

Seveda epilog šolskega leta je pričakovano ocenjevanje učiteljev. Vsak učenec je prejel spričevalo in tudi priznanje tistim, ki skozi leto niso nikoli izostali.

In že smo slišali, da se bliža prihod Sv. Miklavža, ki je že na poti v Naš dom, v spremstvu nebeških angelov.

Miklavževanje je med našimi otroci zelo priljubljeno, saj jih sv. Nikolaj nagradi za šolsko marljivost ter vsa storjena dobra dela. Jasno pa, za tiste, ki niso bili vzor obnašanja in truda, so pa poskrbeli črni hudobci, da se v prihodnosti poboljšajo.

Dragi starši in otroci: napolnimo si nahrbtnike sonca, energije, oddiha veselja in družinske radosti, da se z navdušenjem zopet srečamo naslednje leto. Vesele počitnice!

SLOMŠKOVA ŠOLA | *Ramos Mejía*

Zaključili smo jubilejno leto Slomškove šole! Kako hitro mine čas, še hitreje pa, ko je vse natrpano s programom! V soboto, 30. novembra, smo se zbrali v dvorani Slomškovega doma, da smo zaključili šolsko leto.

Najprej smo sprejeli slovensko zastavo, ki jo je nosil najboljši učenec osmega razreda Tomaž Godec. Za njim so prikoralali tudi ostali osmošolci Martin Brula, Nacek Kocmur in Načo Koželnik, vsi skupaj smo nato zapeli slovensko himno.

Proslavo je vodila učiteljica prvega razreda Zofi Bokalič. Povabila je ravnateljca, da pozdravi navzoče in poda nekaj misli. Povedal nam je: »Danes zaključujemo praznično leto. Veliko je bilo narejenega in smo lahko ponosni in veseli nad vsem, kar smo dosegli... Za vse narejeno se zahvalim neutrudnim učiteljcem Slomškove šole, ki morajo korakati za mojimi idejami. Mirjam, Saši, Zofi, Angelika, Monika, Miki, Štefi, Marjana, Ceci, Gabi, Jani, Janko, Tati, Janez, Nati in Irenka. Hvala! Kakor je rekel naš zavetnik: Vsaka minuta darovana naj vam bo v nebesih poplačana!... Zahvala odboru staršev in odboru Slomškovega doma! Hvala za pomoč in za uresničitev našega praznovanja!

Nazadnje pa bi vam rad prebral Slomškove besede, od katerih izhaja geslo, ki smo si ga izbrali za našo obletnico. Čeprav je bilo napisano pred 200 leti je še danes za nas aktualno:

Kdor svojo domovino v resnici ljubi, se ne sramuje svojega rodu in ne jezika materinega. Brez jezika in naroda bi bila še tako rajska dežela žalostna puščava. Materin jezik je pravi Božji dar. Zanj nam mora biti pred vsemi drugimi jeziki mar, da ga častimo, likamo, da po slovensko radi govorimo, prepevamo in se veselimo. Kar je oče dobrega od svojih starih prejel, mora svojemu sinu zapustiti, in kar se je mati od svoje matere naučila, bo tudi svoji hčeri zapustila. Materin jezik je najdražja dota, ki smo jo od svojih starih dobili. Dolžni smo skrbno ga ohraniti, olepšati in svojim mlajšim zapustiti!

Draga družina Slomškove šole, vse najboljše in vesele počitnice!...

Nato se je poslovil od učitelja telovadbe Janka Koželnika, ki po več kot 15 letih zapušča Slomškovo šolo. Poslovil se je tudi od družine Godec in seveda podal poslovilne

besede osmošolcem. Polagal jim je na srce, naj še naprej hodijo v Slomškov dom in sodelujejo v skupnosti po zgledu svojih staršev!

Sledil je poklon in zahvala vsem bivšim in sedanjim učiteljem šole. Otroci so zapeli pesem "Spominjaj se", med katero smo predvajali film s fotografijami vseh 70 let naše šole. Imenovali smo prav vse učitelje in katehete, ki so kdaj poučevali v šoli.

Sledil je nastop starejših otrok, od petega do osmega razreda. Zapeli so pesem "Ponosno srce" in "V Ramosu sem jaz doma" recitali pa Lahko noč, Dramilo, Kam in Vrba. Tako smo zaključili praznovanje 70-letnice.

Od osmošolcev se je poslovil najprej njihov razredničar, g. Jani Kocmur, nato pa še katehet g. Franci Cukjati. Prejeli so spričevala, knjigo in spominsko sliko, od učiteljev telovadbe pa športne kapice.

V zadnjem mesecu smo z otroki pripravili filmček, v katerem je vsak otrok povedal, kaj dela v šoli. Navdušeno so sami sebe gledali na ekranu, publika pa je uživala ob spontanosti naših otrok.

Takoj zatem pa so bili na vrsti "ta mali". S kratkimi prizorčki so nastopili otroci od vrtca do četrtega razreda. Pesmi in poezije: Dobro jutro, dober dan!, Na kmetiji, Abecedo, Peričice in Ekvatorke.

Zofija je napovedala, da se osmošolci želijo od nas posloviti na drugačen način. Pripravili so kratek prizor, za katerega jih je navdihnil film "Star wars". Vsi smo uživali in se smejali z "idejami in problemi", v katere so zašli, ko zapuščajo Slomškovo šolo in se podajo v nov

svet SSTRMB. Deležni smo bili slik njihove poti skozi šolo, povezanih z zabavnimi vložki iz filma, v katerih se junaki v slovenščini pogovarjajo o slovenski šoli! Na koncu so se pa zahvalili vsem svojim učiteljem in jim izročili majhen spominček. Upamo, da se bodo tudi naslednji osmošolci skorajžili in pripravili tako originalno slovo.

Daniela Avguštin Godec se je v imenu odbora staršev zahvalila učiteljem in podala poročilo o letošnjem delovanju, nato pa se je odbor staršev od nje poslovil.

V zadnjih letih smo vzpostavili lepo navado, da izročimo nagrado učencem, ki so bili prisotni pri vseh šolskih urah, nedeljskih šolskih sv. mašah in drugih šolskih prireditvah. Letos smo nagradili kar 10 izjemno pridnih učencev in vsi so bili veseli "sladke" nagrade.

Pred koncem proslave je pa bila na vrsti še predaja zastave. Prejeli sta jo najboljši učenci sedmega razreda, Vicky Cestnik in Ceci Magister. Po pesmi "zahaja sonce" pa so otroci zapeli pesem "Počitnice so tu" in baloni so leteli po celem odru!

Hitro smo zapustili dvorano, da smo kaj prigriznili in se okrepčali pred prihodom svetega Miklavža, ki se je s svojim spremstvom angelov že bližal Slomškovega doma, da obdari pridne otroke. Nestrpnost so ga pričakovali!

Po končanem delu smo se pa vsi veseli in tudi malo utrujeni vrnili domov, na zaslužene počitnice!

Marcelo Brula

OkrOgle Obletnice Profesor in ravnatelj Ivan Prijatelj

Ob 130. obletnici rojstva in 50. obletnici smrti

Rodil se je 20. decembra 1889 v Gori nad Sodražico. Po končani klasični gimnaziji v Ljubljani je odšel na študij prirodoslovja na Dunaj, vendar ga je moral zaradi vojne prekiniti. Bil je namreč iz tiste generacije visokošolskih študentov, ki so bili tik pred državnim izpitom mobilizirani na fronto. Poslan je bil na fronto v severni Italiji in Galiciji, vojaška pot pa ga je nato zanesla skozi Srbijo v Carigrad in Smirno, od koder se je marca 1919 vrnil domov.

Po vrnitvi domov je na zagrebški univerzi zaključil študij ter bil kot profesor poslan na gimnazijo v Kočevju. Po šestih mesecih je bil prestavljen v Maribor, kjer je kmalu postal ravnatelj novoustanovljene realne gimnazije in pozneje tudi učiteljskiča.

Njegov nekdanji učenec iz te dobe, pokojni duhovnik in psiholog dr. Anton Trstenjak je septembra 1989 zapisal... »Rad obujam spomine na svojega profesorja. Učil je matematiko, mučil se je z našo algebro, še popoldne nas je klical v šolo in z nami vadil, da bi jo obvladali, seveda brez honorarja- tega noben drug profesor ni naredil. V petem razredu pa sem ga imel za botaniko in mineralogijo. V šoli, v razredu je imel rahel glas. Na naše veliko začudenje pa je v stolnici pri božji službi (pri majniških šmarnicah) pel solo z zmagovitim prodornim baritonom. Ponosni smo bili nanj. Odličen glas je imel. Radi smo ga imeli...«

Od leta 1939 pa do maja 1945 je bil ravnatelj ljubljanskega učiteljskiča.

Zorko Simčič je o njem napisal: »Profesor Prijatelj je veljal za enega najbolj vidnih katoliških izobražencev. Ko sem leta 1941 pripotoval kot begunec v Ljubljano sem spoznal ravnatelja Prijatelja, ki me je sprejel in vpisal v šolo. Še danes sem mu iz srca hvaležen za ta korak.

Prve dni maja 1945 je predal mesto ravnatelja najstarejšemu profesorju, zato, da bi šola v njegovi odsotnosti ne zaprla svojih vrat.«

Z družino je odšel na pot begunstva ter doma zapustil ugledno mesto, na katero je prišel kot izvrsten poznavalec svoje stroke in preizkušen voditelj. V taborišču v Monigo je sprva vodil ljudsko šolo in otroški vrtec ter sodeloval pri začetkih slovenske begunske gimnazije. Nekaj mesece kasneje, ko je dr. Srečko Baraga, prvi ravnatelj begunske gimnazije, odšel v Trst, da obudi slovensko zamejsko šolstvo, je Prijatelj brez ugovorov sprejel odgovorno mesto voditelja begunske gimnazije. Ko ga je dr. Baraga po nekaj mesecih povabil, da bi prevzel učiteljskiče v Gorici, se je raje odločil za dijake, ki so os-

tali v taborišču, ter negotovo begunsko pot. Ravnatelj je ostal tudi po preselitvi slovenske skupnosti v taborišči Servigliano in Senigalija. Skupaj z drugimi učitelji se je zelo trudil, da bi kljub pomanjkanju vsega -prostorov, knjig in podpore oblasti- šola kvalitetno delovala, prizadeval pa si je tudi, da bi zavezniške oblasti gimnazijo javno priznale. Kljub temu, da je bil blagega značaja, je imel v taborišču nesporno avtoriteto.

Pokojni profesor Alojzij Geržinič je novembra 1989 zapisal: »Ravnatelj Prijatelj v begunskem taborišču ni tratil časa z obžalovanjem izgube, prevzel je odgovorno mesto voditelja begunske gimnazije, ki naj deluje kljub pomanjkanju vsega: prostorov, knjig, zaslonbe oblasti. Ljubil je mladino, njej je živel, zato je vse storil, da je pouk lahko hitro stekel, da so učenci lahko bogatili znanje, da so pod vodstvom odgovornih vzgojiteljev izpopolnjevali značaj in bili obvarovani brezplodnega ždenja v taboriščem okolju.

Ravnatelj Prijatelj je imel ta dar, da je šolskemu delu vdihnil red, da so učitelji in učenci bili zvesti svojim dolžnostim- pri tem pa je bil vsem kot dobrotljiv oče. Profesorske seje so potekale v prijateljskem ozračju. Ravnatelj je skrbel, da se ohranja prava smer, sicer pa je gledal, da se vzgojitelji med seboj oplajajo. Zanimal se je za vsakega učenca. Razumel je mladino in se zavzemal za tiste, ki so zaostajali ali so nepremišljeno napravili kakšno neumnost. Imel je nesporno avtoriteto v taboriščem življenju. To je ohranil v Argentini. Osvajal je ljudi z dobrohotnostjo in požrtvovalnostjo. V njem smo vsi učenci in profesorji videli plemenitega človeka.«

Konec leta 1947 je moral čez noč zapustiti taborišče. Pod imenom Janez Gornik je pripotoval v Argentino, kjer se je moral zaposliti kot navaden uradnik. Deloval je tudi v slovenski skupnosti. Bil je odbornik Zedinjene Slovenije ter ustanovitelj društva Slovenskih akademikov in njen dolgoletni predsednik ter organizator prvih tečajev za srednješolce. Nekdanji dijaki begunske gimnazije so ga radi vabili na svoja letna srečanja ter se ga spominjali kot dobrega in srčnega profesorja.

Njegov dober prijatelj msgr. Anton Orehar je ob Prijateljevi smrti, 21. decembra 1969, napisal: »Nikdar se mu ne bodo mogli dijaki zadosti zahvaliti za skrb, ki jim jo je posvetil v taborišču in prav tako je bil on prvi v Argentini, ki je vedno priganjal k ureditvi slovenskega šolstva. Dolga leta je bil predsednik Slovenskega katoliškega starešinstva. Dokler je mogel je zvesto sodeloval v odboru za Slovensko hišo v Buenos Airesu.«

Bil je skrben družinski oče. Poročil se je 27. septembra 1926 s Kristino Rotovnik, v družini se jima je rodilo devet otrok, najmlajša že v Argentini: Ivo, Kristina poročena Breznikar, duhovnik Franček, Jože, s. Vera, Olga poročena Magister, Marija, Alenka vd. Poznič vd. Schiffrer in Terezka poročena Žnidar.

V zadnjih desetletjih se je pomnožilo število potomcev in nekaj vnukov in pravnukov, rojenih v Argentini, danes nadaljuje svojo življenjsko pot spet v Sloveniji. Zanimivo je omeniti, da je njegov pravnuk Matjaž Rant opravil vso osnovno šolo v Sodražici in to prav v isti šoli, ki jo je več kot 100 let prej obiskoval njegov pradedek Ivan Prijatelj. Vsem njim se je uresničila želja, po kateri je atek hrepenel ob poslušanju Klinarjeve pesmi »Le enkrat bi videl kak sonce gor grek... Mnogokrat je zasanjano v mislih potoval po domačih krajih, a mu ni bilo dano, da bi sam dočkal samostojno Republiko Slovenijo.

TŽ

(besedilo je delno povzeto iz knjige "Rojstvo novih domov", avtorica dr. Helena Jaklitsch)

ODTISI

PRVIČ PO SLEDEH SLOVENSkih BEGUNCEV V ITALIJI

Tretji del

MONIGO

Vožnja iz Visca v Monigo je ob poslušanju organizatorjev, ki so se vrstili po avtobusih in nam pripovedovali o programu dneva, o posebnostih krajev in o zgodovinskih dogodkih, hitro minila. Prihajali smo na področje vojašnice Luigi Cadornin, kjer bi se lahko stvari zakomplicirale. Območje taborišča je danes sedež 33. regimenta, ki se posveča telekomunikacijam, zato smo morali udeleženci ob prijavi poslati kopijo svojih osebnih dokumentov. Na podlagi teh so potem izdelali plastificirane vizitke.

Veliki avtobusi so zapeljali skozi ravno zadosti velik portal in nas popeljali nekaj sto metrov v notranjost do najvažnejšega prostora – iz stališča potnikov, ki so že od zgodaj zjutraj na poti: do sanitarij. Ves ta čas so nas v redkem špalirju na obeh straneh ceste »stražili« vojaki in vojakinje. Da smo nekaj »posebnega«, je bilo razvidno tudi s plakata pri vhodu, ki je omenjal stanje pripravljenosti: A+. Enega izmed vojakov sem vprašal, kakšno je to stanje, visoko ali nizko. »Najvišje,« je odgovoril. Kar važnega sem se počutil ...

Naročeno nam je bilo, naj ne fotografiramo preveč očitno po vojašnici (ki naj bi delovala tudi v sklopu OTAN-NATO), pa da bodo vojaki sami tudi poskrbeli za fotografa in nam potem posredovali fotografije. Res smo bili uvidevni, mirni in mislim, da je ves obisk potekel v najboljšem redu in zadovoljstvu vojaških oblasti.

Ko smo izstopili, so nam razdelili omenjene vizitke, ki so veljale le za tisti dan. Z njimi smo se podali peš do izhoda, kjer je začela uradna prireditev.

Napoved našega obiska je namreč bila katalizator za postopek, ki se je vlekel že dolgo, več let, da bi postavili obeležje in javnost uradno seznanili z dogajanjem na tem prostoru. Italija ni priznala fašističnih preganjanj in koncentracijskih taborišč; le posamezniki so si prizadevali, da bi prebivalci kraja izvedeli, kaj se je dogajalo pred tolikimi leti.

Monigo je bilo najprej koncentracijsko taborišče, namenjeno slovenskim in hrvaškim zapornikom, ki so jih Italijani prignali iz okupiranih področij med drugo svetovno vojno. Tako je bilo na tem kraju zaprtih po 2.500 do 4.000 zapornikov; skozi njegove prostore naj bi šlo do deset tisoč oseb. Umrlih je bilo nekaj nad 230, med njimi 53 otrok! Umrli so predvsem zaradi lakote, pa tudi bolezni.

Po vojni se je taborišče spet napolnilo s Slovenci, to pot z begunci. Okoli 1.200 jih je preživelo dobre tri mesece na začetku svoje begunske poti in ustvarilo organizirano skupnost, ki se je obnavljala ob vsaki preselitvi v novo taborišče.

Vsega tega marsikateri prebivalec Moniga in Trevisa ni vedel, čeprav so nekatere osebe opominjale na neznane, prikrite in zamlčane dogodke. Tako je Amerigo Manesso, predsednik društva Istresco, ki raziskuje in objavlja dognanja o teh taboriščih in drugih zgodovinskih dogodkih, dosegel, da je občina Treviso začela postopek za postavitve obeležja.

Pred vojašnico se je zbralo več praporščakov, ki so predstavljali organizacije veteranov, pa tudi javne oblasti z županom Mariom Contejem na čelu. Poleg njega je bil tudi škof iz Trevisa msgr. Michele Tomasi, veleposlanik Republike Slovenije v Rimu nekdanjega vojaka iz Južne Afrike, ki je tu preživel nekaj časa kot vojni ujetnik. In seve-

Cerkveni in civilni voditelji pri odkritju

da komandant vojašnice polkovnik Massimo Alessio. Prireditve so pokrivali razni časnikarji in reporterji, okoli njih pa lepo število domačega prebivalstva.

Zanimivo se mi je zdelo, da se ob tovrstnih prilikah ne zapoje državne himne, zato je prva točka bila govor vojaškega komandanta in nato župana Conteja. Izreden je bil govor prof. Manessa, ki je »izprašil vest« tako oblasti kot prebivalcev, ki niso hoteli vedeti o tem, kar se je na tem mestu dogajalo. Vsi govori so bili seveda v italijanščini; kolikor toliko smo razbrali iz njih obžalovanje za pretekle dogodke in za kasnejša gluha ušesa. V imenu Slovenije je spregovoril veleposlanik Kunstelj.

Nato je bilo odkritje spominskih plošč v štirih jezikih (italijanščini, slovenščini, hrvaščini in angleščini), ki jih je blagoslovil škof iz Trevisa, vojaški par je položil cvetni venec, pa tudi organizatorji naše ekskurzije so položili svojega. S tem je bilo uradnega programa konec, začela pa se je fotografijada, saj je vsakdo hotel imeti fotografijo za spomin.

Čeprav naj bi vojašnica bila v 'visoki pripravljenosti', se naša vrnitev v kasarno ni zakomplicirala. Ni nam bilo potrebno kazati svojih vizitk in tako smo se prosto podali do večnamenske dvorane, ki je obenem tudi vojaška kapela. Polkovnik Alessio nas je še posebej pozdravil in bil nadvse prijazen (kakor tudi oficir, ki nas je vso pot spremljal). Ob tej priliki nas je s kratkimi besedami pozdravila prof. Francesca Meneghetti, ki je tudi ena izmed oseb, ki si prizadevajo, da bi – v spomin in opomin – težki dogodki ne bili pozabljeni. Predstavila je prenovljeno izdajo svoje knjige, v kateri opisuje tako medvojne kot povojne razmere v Monigo; uvodne besede v njej je napisal Ivo Jevnikar.

Kratek govor je imela dr. Helena Jaklitsch in nam osvežila spomine, predvsem na življenje povojnih beguncev. To je bilo predmet njene doktorske disertacije, ki je, obogatena z dodatnimi podatki, izšla v knjigi Slovenski begunci v taboriščih v Italiji 1945-1949.

Bolj v duhu kot resnici smo podoživljali življenje naših staršev in prednikov, saj prostor ne spominja na takratne težke razmere; je zgledno urejen in bi se verjetno na njem tudi nekdanji taboriščnik težko znašel.

V mislih nanje smo se vrnili v avtobuse in odpeljali do zadnje postaje, v Zemono.

GB

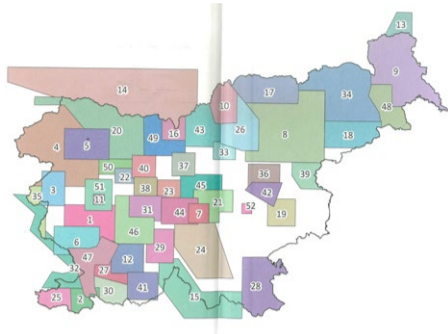

Obeležje s častno stražo

DOKUMENTIRANJE PRIPOVEDNE FOLKLORE med Slovenci v Argentini za Glasove (1. DEL)

Slovenski folklorist, jezikoslovec in profesor na graški univerzi dr. Karel Štrekelj (1859–1912) je prvi začel z obsežno in sistematično akcijo zbiranja slovenskih folklornih besedil, predvsem pesmi. Znamenito »Prošnjo za narodno blago« je v 80. letih 19. stoletja objavil v različnih slovenskih časopisih in z njo pozival učitelje, duhovnike, dijake, študente in vse druge, ki bi radi dodali svoj prispevek k ohranjanju slovenske kulturne dediščine, naj mu pošiljajo folklorna besedila (folklorne pesmi, pripovedi, pregovore, molitvice, opise šeg ...). Odziv je bil velik, evidentiranih je natanko 342 zapisovalcev, od uglednih strokovnjakov do preprostih ljudi. Iz tega gradiva je nastala prva znanstveno zasnovana zbirka slovenskih folklornih pesmi, izhajala je med leti 1895 in 1923 v snopičih z naslovom Slovenske narodne pesmi. Tu najdemo 8.686 enot pesemskega gradiva, ki je večinoma opremljeno tudi z notnim zapisom, metapodatki, komentarji in opombami. Štrekličeva zbirka je bila pozneje večkrat dopolnjena in ponatisnjena.

Prvo zbirko slovenskih folklornih pripovedi, imenovano Glasovi, smo Slovenci dobili veliko pozneje. Leta 1988 jo je zasnovala slovstvena folkloristka ddr. Marija Stanonik, ki je vse do danes strokovna urednica, mentorica in organizatorica rednega izhajanja knjig. Zbirka je

sprva izhajala pod streho založbe Kmečki glas, od leta 2007 pri Celjski Mohorjevi družbi, od 2014 dalje pa pri založbi Znanstvenoraziskovalnega centra Slovenske akademije znanosti in umetnosti. Doslej je pri Glasovih izšlo že 52 knjig, vsaka pokriva svoj delček slovenskega etničnega prostora (gl. zemljevid), skupaj pa zaenkrat prinašajo 20.865 enot folklornih in spominskih pripovedi iz naših dni. V knjigah je sodelovalo 750 zapisovalcev in 4.265 pripovedovalcev.

Koncept zbirke je jasno določen. Za objavo v zbirki Glasovi se upoštevajo le tiste pravljice, povedke, šale, anekdote in druge folklorne pripovedi, ki jih je mogoče še danes najti na terenu ali njihovi viri niso starejši od petdeset let. Da bi bili njihovi zapisi tudi oblikovno čim bolj pristni, sta besedišče in skladnja

čim bolj zvesta živemu govoru, glasoslovno pa so besedila primerno prirejena današnjemu knjižnemu jeziku, da zmore ob njih uživati vsak slovenski bralec. Pedagoškim ciljem sta namenjena seznam narečnega besedišča, ki je v vsaki knjigi, v nekaterih knjiga pa tudi zgoščanka, tako da je del narečnih zapisov mogoče tudi poslušati. Kljub temu, da je po svoji vsebini zbirka namenjena čim širšemu krogu bralcev, postaja neprecenljiv vir za raziskovanje slovenske slovstvene dediščine, za kar skrbi spremna beseda zbiralca, ki oriše pokrajino, od koder izhajajo zgodbe, in okoliščine, v katerih je prišel do gradiva, ter njen strokovni aparat (seznami pripovedovalcev, zapisovalcev s temeljnimi podatki) in zemljevidi, pa tudi povzetki v tujih jezikih (angleščina, nemščina, včasih tudi italijanščina). Skozi čas se je uveljavilo pravilo, da pri vsaki knjigi sodeluje še jezikoslovec (največkrat dialektolog), ki skrbi za doslednost zapisa v celotni knjigi. Ta sodelavec načeloma pripravi dodatno besedilo s pojasnili k zapisom ter jezikoslovni opis značilnosti in posebnosti narečja oz. govora/govorov, ki so zastopani v knjigi. Knjige iz zbirke Glasovi praviloma ilustrirajo slikarji, ki izvirajo prav iz okolja, od koder so objavljene pripovedi, da tako tudi po likovni strani izražajo duha pokrajine.

Cilj zbirke je, da bodo svojo knjigo nekoč

imela prav vsa območja, kjer prebivajo Slovenci. Zaenkrat zbirka že pokriva večino slovenskega etničnega prostora v Republiki Sloveniji in v zamejstvu (glejte sliko). Slovenci po svetu, to je v evropskih državah, v Južni in Severni Ameriki ter Avstraliji pa knjige še nimajo. In prav z nalogo, da se začne ta vrzel zapolnjevati, sem kot raziskovalka slovenske pripovedne folklores oktobra 2019 obiskala slovenske skupnosti v Buenos Airesu, Bariločah in Mendozii.

Skoraj 4-tedensko terensko delo je bilo uspešno, saj so na zvočnih posnetkih ujeli domala vsi žanri pripovedne folklores, celo dve pravljici. Zagotovo je posebnost v Argentini dokumentiranega gradiva veliko število povedk in njihovih variant, povezanih z jezikovnimi nesporazumi. V eni izmed prihodnjih števil Slobodne Slovenije sledi podrobnejši opis mojih aktivnosti pod južnim križem, dodala pa bom še nekaj statistike o gradivu in sodelujočih pripovedovalcih – teh je bilo zelo veliko! In prav vsem se iskreno zahvaljujem za njihov prispevek h knjigi tako v svojem imenu kot tudi v imenu urednice zbirke, akad. prof. ddr. Marije Stanonik. Sama pa bi rada dodala še veliko zahvalo za pomoč, da je moje delo potekalo kar se da učinkovito, za čas, ki ste si ga vzeli zame, in prijetno družbo. Srčni in gostoljubni ste Slovenci v Argentini! Vesela sem, da sem Vas imela priložnost spoznati. Toplo Vas vse pozdravljam iz Slovenije v upanju, da se še kdaj snidemo!

Barbara Ivančič Kutin

ISN ZRC SAZU, b.ivancic@zrc-sazu.si

O NOVI REVIMI MEDDOBJE

Meddobje 2019, št. 1-4

Nekako aprila 1988 se je v Buenos Airesu pojavila revija Babel, in v posebnem sklopu vprašanja "Zakaj pisati?", ponudila vse možne odgovore, ki jih lahko zajame aforistična nenančnost, kot tudi nesmisel samega vprašanja. Najbrž se nihče ne bi smel spraševati česa takega, preprosto zato, ker nikoli ne bo pravega odgovora. Pisati je zasebna oblika utopije, pravi pisatelj Ricardo Piglia. Na vprašanje v reviji Babel odgovarja tudi García Márquez: »Pišem zato, da me prijatelji imajo raje.« Márquezove navedbe so privlačne, in ene izmed njih se v novi številki revije Meddobje posluži Božidar Bajuk v spominih z naslovom Kljuka: »Življenje ni, kar doživljamo, temveč kako se ga spominjamo ob pripovedovanju.«

Res je, da se življenje navadno pojavlja v nezavednih ali nepričakovanih oblikah, v preoblikah navzkrižij ali nikoli slutene, v novem, v vetru, ki se vijejo, v letečih oblakih. Toda za vsakogar je življenje tisto pozneje ob pripovedovanju, ob spominu na to, kar se je zgodilo. Letošnje Meddobje ima poseben del, posvečen spominu – kako bi lahko bilo sploh drugače, ko se Slovenska kulturna akcija spominja svojih 65 let obstoja. Vendar to je več kot spomin – je praznovanje tistega, česar času, pozabi in anahronizmu ni uspelo spreminiti v prah.

Letošnje Meddobje je razdeljeno na dva dela, v drugem so pod splošnim naslovom Naš jubilej zbrani spisi, spomini, pozdravi, risbe in celoten seznam Ska-jevih publikacij od njene ustanovitve do danes. V uvodnem besedilo sedanji predsednik SKA Damijan Ahlin podaja kronološko karto, besede in zamisli njegovih predhodnikov, obuja misli, kot je ta, ki jo je v šestdesetih zapisal Ruda Jurčec: »Ohranjanje slovenstva ... slovenstvo je v nevarnosti, ko se spodjedajo glavni temelji slovenske duhovnosti in to tam, kjer je to najbolj usodno.« Dalje – Erika Jazbar se pokloni delu SKA in zapiše: »Objavljeno ostane. Odljučna literarna dela, prvovrstne razprave in razmišljanja so večni in

njihov čas, čeprav počasi, prihaja. Po zaslugi nekaterih občudovalcev tega zamolčanega in izobčenega bogastva, ki vztrajajo v drugih dveh Slovenijah – v matici in v zamejstvu, se odstira zavesa in v matično zavest postopno prihaja prepričanje, da je bil svet, ki je premoget ta izjemna besedila, cvet takratnega slovenstva.« Ob koncu uvoda Ahlin pravi: »... da bi naša SKA izpolnjevala nove visoke jubileje. Če bi se v prihodnje nekdo upal vprašati: ali se spleča?, naj mu že vnaprej odgovorim: Da, seveda se spleča. Gre tudi za našo dolžnost.« O tej globoki in nujni odgovornosti pričajo in čestitajo objave v Meddobju izpod peresa veleposlanika Alaina Briana Berganta, Zorka Simčiča, Jurija Rodeta, Vladimirja Kosa, Nužerja Tolmajerja, Edija Gobca, Andreja Finka, Bernarde Fink, Valentina Inzka, Andreje Dolinar in Helene Janežič, ki nas je obiskala leta 2016, in v svojem prispevku na kratko razloži delovanje NUKa in njenih stikov s SKA, vse pa popestri z osebnimi anekdotami, na primer s tisto o prof. Ladu Čenčurju. Na spraševanje torej v reviji Babel o razlogih, zakaj pisatelj piše, bi tudi pisatelji iz zdomstva ne imeli nikakršnih težav odgovoriti, pa tudi njihove izjave ne bi bile med seboj nasprotne. Pisali so, ker so imeli domovino in je hkrati niso imeli. Jubilejni del v Meddobju sklene Tone Mizerit, ko navede uvodne besede, s katerimi se je predstavila revija leta 1954: »Pri tem nas bo vodilo načelo: v potrebnem enotnost, v dvomljivem svoboda, pri vsem pa ljubezen.«

Seznam publikacij SKA pospremi še spisek izdaj, ki so nastale neodvisno od SKA, čeprav pod uredniškim pregledom njene nekdanje predsednice dr. Katice Cukjati.

Meddobje 2019 se začne s poezijo: Za uverturo odgovarja Vladimir Kos in ravno s poezijo Uvertura, ki se nadaljuje. Sledi Lev Detela, katerega Italijanske razglednice, datirane med leti 2017 in 2018, pospremi avtorjeve za bralca vedno dobrodošle beležke. Pesmi Gregorja Papeža bolje zvenijo v prevodu Damijana Ahlina. Ahlin tudi objavlja 2. del Slo-

vesnega requiema, ki ga je priporočljivo brati ob slavnem in nedokončanem Mozartovem rekviemu. Kot je znano, izvirno besedilo pripada frančiškanki Tomasi de Celano (okoli leta 1250). Kot pojasnilo tega zlitja med poezijo in glasbo se pod Slovesnim Requiemom nahaja avtorjev zapis: »Besedilo je v spomin padlim slovenskega naroda.« Lojze Lavrič razmišlja ob selitvi v deželo Peruja o svoji preteklosti in o njegovih starših, ki so nekoč spoznali oddaljene dežele, kot to zdaj počne on, in o svojih izkušnjah v Peruju. Ob koncu Angela Cukjati v dvojezični obliki beleži vtise v intimističnih verzih, ki jih bo razumel vsak, ki razmišlja o ljubezni: »Tokrat /je feniks življenja/ storil samomor.«

Posebej velja opozoriti na Zapise ob robu, dnevnik Vinka Rodeta iz leta 1996. Dejanje se osredotoči na dveh področjih, zunanjem in notranjem, zanimivo pa je, da se pomembno dogaja na stičiščih »polovice življenja« (to pomeni, da se je tista Dantejeva sredina življenja v bolj aktualnih besedilah preoblikovala v krizo zrelih let), nič manj pomembno pa je morsko dno v Carilóju, Valeriji del Mar, mesto Madariaga, kot da bi bila pokrajina del duše – in to je. V tej pokrajini, v kateri vse vabi k življenju, počasi nastajajo razpoke, toda način pripovedovanja, prijaznost in celo nedolžnost v najboljšem smislu, ko se človeku toži, da jo je izgubil – na primer mitološki pogled na svete predstave – in ko odkrije, da vsega ne more izgubiti, tako kot je nemogoče, da si, kar si, a vendar se zidovi rušijo, nastopi večer, nam stvari želijo sporočiti, da se spreminjajo.

Naj posebej opozorim na izvirno in vedno svežo prozo Aleša Gosarja – Utopija (pogorljivec) in vsakemu svoje. Aleš Gosar rad vzpostavlja na papirju vezi z neobičajnim, tako da v trenutku pripovedovanja prekine in pojasni: »Oprostite, da prekinjam ... Tedaj mi je zmanjkalo papirja. Pa, o tem pozneje.« Vendar prekinitev ni slučajna, je nastala z razlogom – kajti ko gre po nov sveženj papirja, mu na liste pade majhen izvod Svetega pisma, ki se odpre in je tam mogoče brati: »Ne sodite, da ne boste sojeni!«, to pa tudi mene opozori, da v tej recenziji ne izrečem odveč-

nih besed.

Poleg teksta, napisanega v sproščenem slogu Janez – tudi v Severni Ameriki (1967), že pokojni Janez Grum objavlja Umik ali nadaljevanje boja?, ki pritegne pozornost že ob začetku branja: »Pred kratkim sem bral, da so bili "Vrhovni poveljnik domobranstva (mišljen je general Rupnik) in domobranci na fronti odločeni nadaljevati borbo proti partizanom ... Namesto tega pa so politiki v Ljubljani odločili drugače, (njihova) vlada 3. maja je na nesrečo zapovedala umik.« (citata iz revije Tabor, št. 4-6, str. 50). Kar sledi pa piše avtor sam: »V naslednjih odstavkih skušam podati kratak pregled Titovih komunističnih bojnih sil in njihovih glavnih operacij, ki so posredno ali neposredno takrat zadevali domobranske bojne sile.« Urednik, ki je leta 2002 dobil prispevek, navaja še avtorjevo opozorilo: »Članek sedaj ne pride v poštev. Ob kakšni priložnosti – če se strinjate z menoj – da bi bil koristen, zgodovinsko potrebna pripomba ...«

Prozni del sestavljajo še besedila Leva Detela, Jurija Rodeta (ob spominu 60-letnice smrti škofa Gregorija Rožmana), Dejana Valentiničiča o obisku slovenske skupnosti v provinci Entre Ríos, Edija Gobca, Vladimirja Voršiča in njegovih spominov, Marka Finka, Gregorja Papeža. V razdelku Odsli so, Tone Mizerit, Vinko Rode in Damijan Ahlin se spominjajo na sodelovalce, ki so odšli: Marjan Eiletz, Lojze Rezelj in Milena Jerebič Ahčin.

V reviji je tudi obsežen intervju z Markom Kremžarjem, ki je letos pri SKA objavil knjigo Razmišljanja ob zmedi. Dalje muzikal Martina Sušnika Kerigma, ki je bil uprizorjen sredi letošnjega leta. Objavljeni sta tudi dve grafični reprodukciji slik Helene Klemenc iz serije otroških pravljic.

Na skoraj 300 straneh je revija Meddobje sestavljena in tiskana s posebno skrbnostjo in navdihom urednika Toneta Mizerita. Na platnici zadaj je zapisano, kar bi lahko bilo vodilo SKA, te 65. letne ustanove: »... drobna, za mnoge še vedno komaj znana in vendar – epopeja.«

OBVESTILO

Januarja in februarja bo Svobodna Slovenija dosegljiva le na spletu, na naslovu svobodnaslovenija.com.ar, kjer vam bodo, kot običajno, na razpolago vse nove in starejše objave. Meseca marca bomo pa spet začeli z rednimi objavami o dogajanju v naši slovenski skupnosti v Argentini.

Uredniki Svobodne Slovenije

OBVESTILO

Naročnino tiskanega časopisa za leto 2019 lahko poravnate pri odbornikih ZS ali krajevnih domov, ali pa z nakazilom na naš bančni račun.

Svobodna Slovenija je brezplačno dosegljiva na spletnem naslovu www.svobodnaslovenija.com.ar

Uredniki Svobodne Slovenije

MALI OGLASI

Krvavice, pečenice, suhe klobase (prekajene), čevapčiče

lahko naročite pri Franciju Miklavcu tel/whatsapp 11 2766 8343

“ ZA RAZMISLEK IN NASMEH ”

“En dober pregovor na dan, prežene slabo voljo stran”

PREGOVORI IN CITATI

ŠOLA, UČENJE, ZNANJE

V tej številki, dragi bralci, ste lahko prebrali poročila o zaključku slovenskih šol po vsej Argentini. Otroci, učitelji in starši so začeli zaslužene počitnice! Oče slovenskih šol, blaženi škof Anton Martin Slomšek je ob zaključku šolskega leta tako napisal:

Vsi zapoj'mo: Hvala bod' Bogu!
Ker smo danes dobro znali,
šolo srečno dokončali,
lahko zdaj zapojemo:
Hvala bod' Bogu!

Za vse navke: Hvala bod' Bogu!
Ni nam delo zamujeno,
tud' nobeno nas tepeno;
lahko gremo spet domu:
Hvala bod' Bogu!

Poglejmo, kaj o šoli, učenju in znanju pravijo pregovori in veliki svetovni misleci:

• Več ko znaš, več sreče boš imel. (Burmanski pregovor)

• Visoko čislam učenjaka, ki nam preganja temo zmot, a še bolj cenim poštenjaka, ki ve in hodi prav pot. (Simon Gregorčič, slovenski duhovnik in pesnik)

• Vedeti mnogo stvari ne pomeni biti tudi moder. (Heraklit, grški filozof)

• Znanje je moč. (Latinski pregovor)

• Bolje se je naučiti nepotrebnih stvari kot ničesar. (Seneka, rimski filozof, politik in dramatik)

• So nekateri, ki hočejo znanja samo zaradi znanja in to je prazna vedoželjnost. So nekateri, ki hočejo znanja le zato, da se bodo postavili pred ljudmi in to je prazna slava. So nekateri, ki hočejo znanja, da bi ga prodali za denar in za čast in to je trgovina. A so nekateri, ki hočejo znanja, da

bi druge vzgajali in to je ljubezen. (Sveti Bernard, opat in cerkveni učitelj, ustanovitelj cistercijanov)

• Vsaka šola nekaj stane. (Slovenski pregovor)

• Ljudje bi se morali več učiti drug od drugega in manj učiti drug drugega. (Peter Ustinov, angleški igravec in filmski direktor)

• Ne ve, kdor govori. Kdor ve, molči. (Lao Tse, kitajski filozof)

• Ponavljanje je mati znanja. (Latinski pregovor)

• Najbolj zanesljivo je, da človek ne ve zanesljivo ničesar. (Voltaire, francoski pisatelj, deist in filozof)

• Kjer je veliko znanja, je tudi veliko bolečin. Kdor zbira znanje, zbira tudi trud in muko. (Michel E. de Montaigne, francoski humanist, pisatelj in filozof)

• Polovično znanje je nevarnejše od neznanja. (Bolivijski pregovor)

Izbral Jože Jan

GLAVO POKONCI

Ljudi pesti mnogo skrbi. Tudi v slovenskih izseljenskih skupnostih. Kaj bo, če še sploh kaj bo, se sprašujejo slovenski verniki na področjih, kjer v prihodnje ne bo več slovenske župnije. Mannheim, Essen ali tudi London. Imamo domove, ki so jih z velikimi skupnimi napori kupili ali drugače pridobili voditelji slovenskih skupnosti s svojimi verniki. Brez izjeme so lahko računali s krepkim deležem solidarnosti Slovencev z drugih ustanov ali starejših slovenskih fara v Ameriki. Ti so imeli svoje domove in vedeli za njihov pomen za skupnost, zato so v svojem krogu zbirali denar za slovenske župnije v Evropi, ki so potrebovale skupne prostore. Rojaki v Angliji, Belgiji in Franciji so pridobili domove. V Nemčiji se tega ni dalo. Bile so ideje in poskusi, vendar nemška cerkvena oblast tega ni podpirala in ne odobrvala.

Bil je povojni čas, ki je kruto pognal v svet množice poštenih ljudi. Večina med njimi so bili prepričani demokrati in domoljubi, vsi pa nasprotniki komunizma in novih oblastnikov v Jugoslaviji. Domovino jim je vzela ideologija z orodji grožnje, fizičnega nasilja, pobojev. Kdor je mogel, se je umaknil z dosega krvavih rok. Nenadoma je bilo vse drugače, treba se je bilo znajti v drugih krajih, kulturah, jeziki. Ljudje so se s tem spopadli pogumno s pokončno držo, odgovorno zase in za svoje družine. Od-

govorno tudi do slovenske skupnosti, ki je bila prav tako na začetkih svoje poti. Slovenci so držali glavo pokonci. Naredili so iz stiske nov začetek in postavili slovensko domovino na tujem.

Nekaj podobnega se nam dogaja v teh naših časih v zgoraj omenjenih skupnostih in še kje. Treba se je soočiti z realnostjo v novih razmerah povsod tam, kjer je proti koncu leta prenehala župnijska dejavnost. Duhovniki so odšli v zasluženi pokoj. Novih izseljenskih duhovnikov ne bo, ker jih povsod primanjkuje, in krajevna škofija novega duhovnika tudi ne bi sprejela, češ da ta pastoralna ni več potrebna. Pa ravno sedaj, ko spet prihajajo iz domovine mladi ljudje na izmenjave, študij ... Vse več jih išče delo in boljši kos kruha, kot ga daje domovina. Ta zgodba je starejšim rojakom dobro znana. Se spet nekaj ponavlja, kar nam ni všeč?

Zapirati župnije ni prijetna stvar. Težko je. In čeprav je tako, si moramo priznati, da ne teče kri in nam ni treba bežati. Še zdaleč pa ni vsega konec. Še se bo kaj dobrega in lepega zgodilo na malo drugačen način kot doslej. Če ni več župnije, še ne pomeni, da ne bo nobene duhovne oskrbe. Ostajate vendar slovenski verniki, kjer ste bivali doslej in živite danes. Naredimo le to, kar sedaj kdo zmore za druge in za skupnost. Tako bo naredil največ tudi zase. Kristjani nosimo glavo pokonci, ker vemo, da Bog ve za nas.

Janez Pucelj | NAŠA LUČ, december 2019

01.01.2020 | 00. URI
SILVESTROVANJE
2020
KM 43
DJ
ŽREBANJA
Vstopnica: \$400 +
1 pijača zastoj

Svobodno Slovenijo podpirajo

KOPAC S.A.
Fábrica de tubos y envases de cartón

Antonio Podržaj e Hijos S.R.L.

Grupo HZ

briganti
PREMIUM LEATHER SHOES

GOLOMAX
SUPERMAYORISTA DE OFERTAS

CKC
LABORATORIOS CKC ARGENTINA S.A.

CA
CONSULTORES ASOCIADOS

oblak

SVOBODNO SLOVENIJO SOFINANCIRA URAD VLADE RS ZA SLOVENCE V ZAMEJSTVU IN PO SVETU.

SVOBODNA SLOVENIJA | Glasilo Slovencev v Argentini
Ustanovitelj Miloš Stare
Lastnik društvo Zedinjena Slovenija
Predsednik Jure Komar

Uredniški odbor
Mariana Poznič, Cecilija Urbančič, Lucijana Hribar,
Sonja Tomazin, Jože Jan, Jože Lenarčič, Miloš Mavrič,
Marko Vombergar in Tomaž Žužek.

SVOBODNA SLOVENIJA / ESLOVENIA LIBRE
Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires - Argentina
email svobodna.ba@gmail.com
www.svobodnaslovenija.com.ar

Priloga s slikami

UČENCI SLOVENSКИH ŠOL ZAKLJUČILI ŠOLSКО LETO 2109

BARAGOVA ŠOLA | *Slovenska vas*

»SLOVENŠČINA ZA VSE« *na Pristavi*

UČENCI SLOVENSКИH ŠOL ZAKLJUČILI ŠOLSKO LETO 2109

JEGLIČEVA ŠOLA ABC | *Slovenska hiša*

ROŽMANOVA ŠOLA | *San Martín*

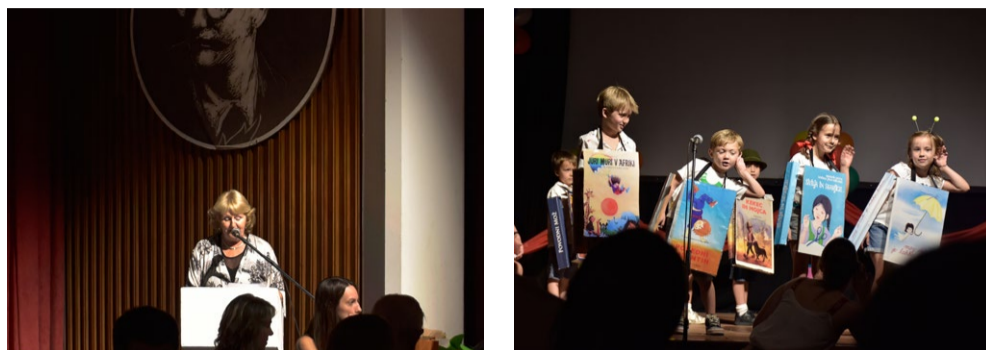

ŠOLA SV. CIRILA IN METODA | *Mendoza*

UČENCI SLOVENSКИH ŠOL ZAKLJUČILI ŠOLSКО LETO 2109

BALANTIČEVA ŠOLA | *San Justo*

SLOMŠKOVA ŠOLA | *Ramos Mejía*

